

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 20/2021
02.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Слађана Накић Момировић, у предмету предлагача Индустрије млека и млечних производа „Имлек“ а.д. Београд, Падинска скела, чији је пуномоћник Ана Никшић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 84/21 од 05.08.2021. године, дана 02.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење Апелационог суда у Београду Р4 г 84/21 од 05.08.2021. године, тако што се усваја приговор предлагача Индустрије млека и млечних производа „Имлек“ а.д. Београд и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Апелационим судом у Београду у предмету Гж 1794/20.

Налаже се судији известиоцу у предмету Апелационог суда у Београду Гж 1794/20 да, у року од 4 месеца, оконча жалбени поступак у том предмету, као и да у року од 15 дана по истеку рока за одлучивање о жалби, обавести председника Апелационог суда у Београду о предузетим мерама.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да из буџетских средстава одређених за рад судова предлагачу на име трошкова поступка исплати износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Образложење

Предлагач је Апелационом суду у Београду, дана 15.07.2021. године, поднео приговор ради утврђења повреде права на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Београду Гж 1794/20.

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 84/20 од 05.08.2021. године, одбијен је као неоснован приговор предлагача и захтев за трошкове поступка.

Против наведеног решења, предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82... „Службени гласник РС“ 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20) и закључио да је жалба основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Апелациони суд у Београду је спровео испитни поступак, па је, одлучујући о поднетом приговору ради убрзања поступка од 15.07.2021. године, утврдио да је у овом случају поступак започет подношењем тужбе ради утврђења, поништаја уговора, исплате и накнаде штете дана 11.05.2000. године, да је поступак вођен пред првостепеним судом који је дана 24.10.2012. године донео пресуду П 45/2010 којом је усвојен тужбени захтев, а противтужбени захтев одбијен. Решењем Апелационог суда у Београду Гж 1950/13 од 18.06.2014. године, наведена пресуда је укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, а дана 18.01.2017. године је донета првостепена пресуда, која је експедована из суда дана 07.03.2017. године. Предмет је по жалби странака, примљен у Апелациони суд у Београду и предат већу у рад дана 19.05.2017. године и на седницу већа изнет дана 18.01.2018. године. Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 2/2018 од 29.01.2018. године, утврђена је повреда права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду 492/14 и Апелационог суда у Београду Гж 223/18. По окончању ревизијског поступка и достављања предмета Апелационом суду у Београду, предмет је заведен под нови број Гж 1794/20, а услед увођења ванредног стања и нарушености здравственог стања судије известиоца вирусом КОВИД 19, отворена је главна расправа дана 20.05.2021. године, а по одржавању рочишта од 01.07.2021. године, наредно рочиште је заказано за 23.09.2021. године.

Апелациони суд у Београду је одбио приговор предлагача, налазећи да у овом случају у раду Апелационог суда у Београду није било неоправданих периода непоступања, са образложењем да због сложености поступања по тужби и противтужби са више опредељених захтева, због бројних вишеструко понављаних примедби на налаз и мишљење судског вештака финансијске струке, првенствено истицаних од стране туженог правног лица, као послодавца правног претходника тужиља. Осим тога, апелациони суд налази да је сам предлагач допринео дужем трајању поступка, тражећи у више наврата одлагање рочишта и рокове за покушај вансудског поравнања, уз избегавање исплате досуђене накнаде штете у висини минималне зараде и противљење предлогу за извођење доказа допунским финансијским вештачењем због њиховог постављеног вишег захтева.

Међутим, из списка произилази и да је поступак у овој правној ствари покренут 11.05.2000. године и да још није окончан, као и да је решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 2/2018 од 29.01.2018. године, утврђена повреда права на суђење у разумном року. Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно

расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије прописано је да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ - Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2005, „Службени гласник РС“ - Међународни уговори, бр.12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да се при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

По оцени ревизијског суда, погрешан је закључак Апелационог суда у Београду да је приговор предлагача неоснован. Наиме, у овом случају се ради о парничном поступку који је покренут подношењем тужбе дана 11.05.2000. године пре нешто више од 21 годину, због чега је разумни рок за окончање поступка вишеструко прекорачен, због чега првостепено решење није законито.

Пропуст првостепеног суда отклонио је Врховни касациони суд, тако што је на утврђено чињенично стање применио наведене одредбе Устава РС, Европске конвенције и закона и одлучио као у првом и другом ставу изреке. Полазећи од чињенице: да је поступак у овој правној ствари од значаја за предлагача, који је тужени, траје од 11.05.2000. године, а да још није окончан, да је решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 2/2018 од 29.01.2018. године утврђена повреда права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је применом прописаних мерила закључио да је у овом случају предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Наиме, у овом случају су знатна дужина трајања поступка је довољна чињеница за извођење закључка да поступак неразумно дуго траје. Повређено је право предлагача, јер судови ни након 21 годину од почетка суђења нису успели да правноснажно окончају спор, а како се ради о старом предмету, жалбени суд је морао брже да поступа. Пошто је поступак неразумно дуго трајао и још није окончан, Врховни касациони суд је утврдио повреду права на суђење у разумном року.

Отклањајући последице утврђене повреде права на суђење у разумном року у циљу што бржег окончања поступка у предмету Гж 1794/20, Врховни касациони суд је

на основу одредбе члана 11. став 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, наложио окончање жалбеног поступка у року од четири месеца од пријема овог решења.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је одлучио као у првом и другом ставу изреке на основу члана 401. тачка 3. ЗПП.

Одлука о накнади трошкова предлагачу, као у ставу трећем изреке донета је применом чланова 153, 154. и 165. став 2. ЗПП, у вези са чланом 30. став 2. ЗВП. Предлагачу су досуђени тражени трошкови првостепеног и жалбеног поступка, и то на име састава приговора од стране пуномоћника – адвоката у висини од 6.000,00 динара и жалбе у висини од 12.000,00 динара.

Судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења жалба није дозвољена.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић